

בבית המשפט העליון

רע"א 749/10

בפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: אליעזר אבו-חצרא

נגד

המשיב: יוסף חודדי

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בבר"ע 642/05 מיום 6.12.2009, שניתנה על ידי כבוד סגן הנשיא ב' אזולאי

בשם המבקש: עו"ד י' וינרוט

בשם המשיב: עו"ד א' בן-עזרי

לפסק-דין בשלום (22-06-2009): [הפ 144/07 חודדי יוסף נ' אבו חצירא אלעזר](#) שופטים: טלי חיימוביץ, עו"ד: אושר בן עזרי, יחיאל וינרוט
להחלטה במחוזי (05-11-2009): [ברע 642/09 חודדי יוסף נ' אבו חצרא טלעזר](#) שופטים: יוסף אלון
להחלטה בעליון (14-07-2010): [רעא 749/10 אליעזר אבו-חצרא נ' יוסף חודדי](#) שופטים: י' דנציגר, עו"ד: הודעה, מיום
לבקשת רשות ערעור בכתבי טענות (16-08-2010): [ברע 749/10 אלעזר אבו-חצרא - ב"כ עו"ד יחיאל וינרוט נ' יוסף חודדי](#) עו"ד: יחיאל וינרוט

מיני-רציו:

* ביהמ"ש לא יתערב בפסיקת בורר אם לא מתקיימת עילה לביטולו עפ"י סעיף 24 לחוק. ההוראה המתירה לערער על פסק בוררות שניתן בהתאם לדין אם נפלה בו טעות יסודית ביישום הדין לא נועדה להרחיב את עילות הביטול הקבועות בסעיף 24.

* בוררות – פסק בורר – התערבות בית-המשפט

* בוררות – פסק בורר – תיקונו

.

בין הצדדים התנהלו הליכי בוררות, שבסופם נדחתה תביעת המשיב. בימ"ש השלום קבע כי לא התקיימה כל עילה לביטול פסק הבורר. ביהמ"ש המחוזי אישר את הקביעה, אך קבע כי יש למחוק את התביעה במקום לדחותה. מכאן הבקשה לרשות ערעור שנדונה כערעור.

ביהמ"ש קיבל את הערעור וקבע כי:

העילות המוזכרות בסעיף 24 לחוק הבוררות אינן מחייבות ביטול פסק הבוררות כולו, ועל פי סעיף 26 לחוק על ביהמ"ש להימנע מביטול פסק הבוררות כולו, ככל שיש בידו לבטל רק חלק מהפסק, להשלימו, לתקנו או להחזירו לבורר. תחולתו של סעיף 26 מותנית בהתקיימותה של עילה אחת לפחות מתוך העילות המנויות בסעיף 24 לחוק.

במקרה הנדון בימ"ש השלום קבע כי לא מתקיימת אף אחת מן העילות המצדיקות את ביטול פסק הבוררות בהתאם לסעיף 24 לחוק. ביהמ"ש המחוזי אימץ מסקנות אלה. עם זאת, הורה ביהמ"ש המחוזי על התיקון האמור מתוך תפישה שהאיוון הראוי בנסיבות העניין מחייב להעניק למשיב הזדמנות נוספת לנהל את תביעתו. ואולם, נימוק זה הינו בעל אופי "ערעורי" ואין בו כדי להצדיק את התערבותו של ביהמ"ש המחוזי בפסק הבוררות משעה שנקבע כי לא קמה עילה לביטול פסק הבוררות מכוח סעיף 24 לחוק. כלל ידוע הוא כי אין ביהמ"ש יושב כערכאת ערעור על פסק הבוררות. בנסיבות המקרה לא היה מקום להתערבותו של ביהמ"ש המחוזי ולתיקונו של פסק הבוררות שעה שלא קמה עילה לביטולו, והיה על ביהמ"ש המחוזי להימנע מלהעדיף את שיקול דעתו שלו על פני שיקול דעתו של הבורר.

אין לקבל את טענת המשיב באשר למשמעותו של סעיף 29 לחוק, הקובע כי צדדים להסכם בוררות אשר התנו שעל הבורר לפסוק בהתאם לדין, רשאים להסכים כי ניתן לערער על פסק הבוררות אם נפלה בו טעות יסודית ביישום הדין אשר יש בה כדי לגרום לעיוות דין, ולפיה יש בסעיף זה כדי להרחיב את תחולת סעיף 24. בסעיף עצמו קיימת הבחנה בין האפשרות לערער על פסק הבוררות לפני ביהמ"ש לבין האפשרות לבקש את ביטול פסק הבוררות בהתאם לאחת העילות הקבועות בסעיף 24. אין בו כדי להרחיב את תחולתן של העילות הקבועות בסעיף 24 לחוק ואף לא לשנות את הפרשנות המצמצמת שניתנה להן על ידי ביהמ"ש.

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כבוד סגן הנשיא ב' אזולאי) בבר"ע 642/05 מיום 6.12.2009, במסגרתה קיבל בית המשפט המחוזי בחלקם את בקשת רשות הערעור ואת הערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בקרית-גת (כבוד השופטת ט' חיימוביץ') בה"פ 144/07 [פורסם בנבו] מיום 22.6.2009 והורה על תיקון חלקי של פסק הבוררות שניתן על ידי כבוד הבורר (שופט בדימוס) י' שמעוני (להלן: הבורר) ביום 12.8.2007 באופן שתביעתו של המשיב

תימחק, ולא תידחה כפי שקבע הבורר, בכפוף לתשלום הוצאות הבוררות ושכר טרחת עורך דין כפי שנקבע בפסק הבוררות ובכפוף להפקדת עירבון.

עובדות והליכים קודמים

1. המשיב הגיש לבית משפט השלום תביעה כספית נגד המבקש והתביעה הועברה, בהסכמת הצדדים, לבוררות. במהלך ישיבות הבוררות המקדמיות שנערכו בשנת 2003 הודיע הבורר לצדדים כי הוא מוזמן לחתונת בנו של בא כוח המבקש, על יסוד ידידות בין אשתו של הבורר לבין אשתו של בא כוח המבקש. בשנת 2005 הגיש בא כוחו דאז של המשיב בקשה לחידוש ההליכים בבית המשפט בנימוקים שונים, וביניהם: שההליך אינו מתקדם והמועד שנקבע למתן פסק הבוררות חלף; שהמשיב אינו מסוגל לעמוד בתעריפי שכר הטרחה של הבורר ושהבורר הודיע לצדדים כי הוזמן לחתונת בנו של בא כוח המבקש. במהלך הדיון שהתקיים ביום 2.5.2005 בבית משפט השלום (בפני כבוד השופט א' זמיר) הודיע בא כוח המשיב דאז כי הצדדים הגיעו להסכמה על מחיקת הבקשה וכי בכוונתו לפנות לבורר על מנת לחדש את ההליך ולקדמו. במהלך הזמן עד מתן פסק הבוררות התקיימו מספר ישיבות בפני הבורר לצורך קידום ההליך. במקביל, הגיש המשיב לבית משפט השלום בקשה [בש"א (שלום קרית-גת) 1278/07] לבטל את הסכם הבוררות. הבקשה נדחתה בהחלטת בית משפט השלום (כבוד השופט ט' חיימוביץ') מיום 7.10.2007, לאחר שהסתבר כי עוד בטרם הוגשה תגובת המבקש כבר ניתן פסק הבוררות ביום 12.8.007. בהעדר התייצבות המשיב ובא כוחו (שהתחלף מאז תחילת ההליך) לאחר שבקשת הדחייה שהגיש בא כוח המשיב נדחתה ונוכח התנהגותו של בא כוח המשיב, אותה מצא הבורר "מזלזלת ומבזה", דחה הבורר את התובענה.

2. המשיב הגיש לבית משפט השלום המרצת פתיחה, במסגרתה ביקש להצהיר על בטלותו של פסק הבוררות, בהסתמך על הטענות הבאות: שלא ידע מראש מה יהיה שכר טרחת הבורר ולפיכך לא הסכים לו; שהבורר אינו ראוי לאמונו של המשיב היות שהוא מקיים קשרים חברתיים הדוקים עם בא כוח המבקש; כי פסק הבוררות לא ניתן במועד; כי פסק הבוררות ניתן במעמד צד אחד בלבד וכי בנסיבות העניין ניתן היה לדחות את

הדיון תוך חיוב המשיב בהוצאות או למחוק את התובענה, ולא לנקוט בסעד הדראסטי של מחיקתה.

בית משפט השלום דחה את כל טענותיו של המשיב וקבע כי העילות עליהן הצביע לבטלותו של פסק הבוררות, אינן מתקיימות. ביחס לטענה כי לא היה על הבורר לדחות את התובענה עמד בית משפט השלום על כך שאמנם יש למעט לעשות שימוש בסמכות לדחות תובענה בגין אי התייצבות ויש לפעול כך רק בנסיבות חריגות ביותר, על מנת לא לפגוע בזכות הגישה לערכאות, אך במידה שהתנהגות התובע מראה זלזול בבית המשפט והתעלמות מהחלטותיו, יש מקום לנקוט בצעד דראסטי זה. ביחס להתנהלותו של המשיב בהליך הבוררות קבע בית משפט השלום כי:

”התנהגותו של המבקש (המשיב דכאן – י.ד.), המפורטת בפסק הבוררות, אשר התעלם שוב ושוב מצווי הבורר, ולבסוף גם לא התייצב לדיון שנקבע על פי נוחותו, היא התנהגות מזלזלת. הניסיון לקבוע עובדות בשטח, דהיינו להקדים את סיום ההליך בבית המשפט לפני ישיבת הבוררות, למרות שבקשה מפורשת שלו נדחתה, מהווה שימוש לרעה בהליכי משפט.” (פסקה 69 לפסק הדין).

בנסיבות אלה, לא מצא בית משפט השלום פגם בהחלטת הבורר לדחות את התובענה ולפיכך, נדחתה בקשתו של המשיב לבטל את פסק הבוררות.

3. על פסק דינו של בית משפט השלום הגיש המשיב לבית המשפט המחוזי בקשת רשות ערעור וחזר על הטענות שנטענו על ידו בבית משפט השלום. בית המשפט המחוזי קבע כי אין מקום ליתן רשות ערעור ביחס לכל טענות המבקש, למעט הטענה שבנסיבות העניין היה מקום להימנע מדחיית התובענה ולהסתפק במחיקתה. בית המשפט המחוזי קבע כי בפסק דינו של בית משפט השלום ניתן מענה עובדתי ומשפטי לכל טענותיו של המשיב, לרבות לטענה כי נגרם לו עיוות דין עקב דחיית התובענה. בית המשפט המחוזי אף עמד על עיוות הדין שעלול להיגרם למבקש כתוצאה מכך שהוא ”מוצא את עצמו נתבע במספר רב של הליכים מתחלפים מפעם לפעם ... וכיום יכול למצוא את עצמו שוב באותו מצב, כאשר מדובר בתביעה הנוגעת לאירועים משנת 1994-1997 ... וכל זאת, בטרם הוכחה כל עילת תביעה נגדו”. אף על פי כן, החליט בית המשפט המחוזי כי בנסיבות העניין יש ליתן למשיב רשות ערעור, לדון בבקשה

כבערער ולקבל את הערעור אך ורק בסוגיית שאלת דחיית התובענה, להבדיל ממחיקתה. וכך נימק בית המשפט המחוזי את החלטתו:

“הנימוק העיקרי לכך, שעל אף כל קביעותיהם של הבורר ושל בית המשפט השלום, שאין מקום להתערב בהם, לא בבקשת רשות ערעור ולא בדיון בבקשה כבערער, מחייב האיזון הכולל בנסיבות העניין, לתת לתובע הזדמנות נוספת לנהל את תביעתו, בכפוף לתשלום הולם של ההוצאות שנגרמו למשיב (המבקש דכאן – י.ד.) ולבורר בשל התנהגותם המזלזלת של המבקש (המשיב – י.ד.) ובא כוחו ...” (פסקה 7 לפסק הדין)

לפיכך, קיבל בית המשפט המחוזי את בקשת רשות הערעור בחלקה ואת הערעור בחלקו (בכפוף לביצוע התשלומים שנקבעו בפסק הבוררות והפקדת עירבון נוסף להבטחת הוצאות המבקש בהמשך ההליכים) והורה על תיקון פסק הבוררות באופן שהתביעה תימחק ולא תידחה. מכאן הבקשה שלפנינו.

נימוקי הבקשה

4. לטענת המבקש, בית המשפט המחוזי הרחיב את גבולות ההתערבות בפסק הבוררות ותיקן את פסק הבוררות רק משום שסבור היה שראוי להורות על סעד אחר. לדבריו, הרחבה זו עומדת בניגוד לכלל לפיו בית המשפט אינו יושב כערכאת ערעור על פסק הבוררות, וסמכות ההתערבות שלו מוגבלת לעילות הקבועות בסעיף 24 לחוק [הבוררות](#), התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות), אשר לא התקיימו במקרה דנן.

תגובת המשיב

5. המשיב סבור כי הבקשה שלפנינו אינה מצדיקה מתן רשות ערעור, שכן אין עסקינן בשאלה משפטית או ציבורית שיש לה השלכה מעבר לעניינם הצר של הצדדים לסכסוך הקונקרטי או משום עיוות דין. לטענת המשיב:

“השאלה האמיתית שמבקש המבקש להביא בפני בית המשפט הנכבד הינה באם פעל בית המשפט המחוזי הנכבד במסגרת סמכותו, ולא סמכותו של בית המשפט המחוזי הנכבד להורות דווקא על מחיקה תחת דחיה של התביעה, שהיא פשוט יישום קונקרטי של השאלה הכללית. נכבדה ככל שתהא שאלה זו, היא נדונה והוכרעה במקרים רבים בפסיקה, ואין מקום לדון בה

שוב בערעור בערכאה רביעית. גם אם טעה בית המשפט המחוזי הנכבד בהפעלת סמכותו במסגרת החלטתו, הרי שאין בכך כדי להוות בסיס למתן רשות לערעור בערכאה רביעית." (ההדגשות במקור – י.ד.)

המשיב טוען כי גם לגופו של עניין, החלטתו של בית המשפט המחוזי ניתנה בסמכות ותוך עמידה על זכותו של המשיב לגישה לערכאות. לדבריו, החלטתו של בית המשפט המחוזי מתיישבת עם הוראות [חוק הבוררות](#) (תיקון מס' 2), ס"ח התשס"ט 22 (להלן: התיקון לחוק הבוררות), אשר מאפשר, במקרים מסויימים, לערער על פסק הבוררות. המשיב טוען כי אמנם לא ניתן להחיל את הוראות התיקון [לחוק הבוררות](#) כלשונן על פסקי בוררות אשר ניתנו טרם כניסת התיקון לחוק הבוררות לתוקף, אולם מן הראוי כי בתי המשפט הדנים בביטול פסק בוררות מסוג זה יגלו "גישה גמישה יותר ויטו להקל את הקו הנוקשה אשר ננקט בפסיקה עובר לתיקון לחוק".

המשיב מוסיף וטוען כי היות שבית המשפט המחוזי קבע כי האיזון הכולל במקרה דנן מחייב להורות על מחיקת התובענה להבדיל מדחייתה, הרי שיש בכך קביעה כי לא ניתנה למשיב הזדמנות נאותה לטעון טענותיו או להביא ראיותיו לפי סעיף 24(4) [לחוק הבוררות](#) וכי פסק הבוררות "אשר שולל מן המשיב את זכות היסוד שלו לדיון מלא והוגן בפני ערכאות" הינו מנוגד לתקנת הציבור לפי סעיף 24(9) לחוק הבוררות ואף אינו בהתאם לדין לפי סעיף 24(7) לחוק האמור.

המשיב מפרט גם את טענות הערעור שכנגד, בהתאם לתקנה 434 [לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד-1984. במסגרת זו חוזר המשיב על הטענות שהועלו על ידו בערכאות הקודמות, ובהן: יש לבטל את פסק הבוררות בהתאם לסעיף 24(8) [לחוק הבוררות](#) היות שפסק הבורר לא ניתן במועד; אי קביעת שכר טרחת הבורר הינה פגם היורד לשורשו של הסכם הבוררות והבורר אינו ראוי לאמונו של המשיב ולפיכך יש לבטל את פסק הבוררות לפי סעיפים 24(1) – 24(3) לחוק הבוררות.

הודעה משלימה מטעם המבקש

6. ביום 14.7.2010 נעתרתי לבקשתו של המבקש להגיש הודעה משלימה מטעמו, לנוכח הסכמת המשיב. במסגרת ההודעה טוען המבקש כי התיקון [לחוק הבוררות](#) אינו חל על נסיבות המקרה שלפנינו, היות שלא הייתה הסכמה של הצדדים בהסכם הבוררות בדבר האפשרות לערער על פסק הבוררות. לטענתו, גם לאחר התיקון [לחוק הבוררות](#) לא

ניתן לבטל פסק בוררות שלא על פי אחת העילות הקבועות בחוק, שאותן יש לפרש באופן מצמצם.

המבקש טוען עוד כי הפרשנות הרחבה שמציע המשיב לעילות הביטול (לפיה מקום בו סבור בית המשפט כי היה על הבורר למחוק את התובענה ולא לדחותה, יכול הוא להתערב בפסק הבוררות על פי סעיפים 24(4), 24(7) ו-24(9) לחוק הבוררות) הינה פרשנות "מלאכותית" אשר אינה יכולה לעמוד, אף לא בהינתן גישה מרחיבה להתערבות בית המשפט בפסקי בוררות.

בנוסף, מדגיש המבקש את עיוות הדין שעלול להיגרם לו כתוצאה מהחלטת בית המשפט המחוזי.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות על נספחיהם החלטתי לדון בבקשה כאילו ניתנה רשות ערעור והוגש ערעור על פי הרשות שניתנה, והגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל. אכן, ככלל רשות ערעור על החלטות בענייני בוררות אינה ניתנת אלא במקרים חריגים המעוררים שאלה עקרונית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה או במקום בו נדרשת התערבותו של בית משפט זה משיקולי צדק ולמניעת עיוות דין [ראו למשל: רע"א 3680/00 גמליאלי נ' מגשימים כפר שיתופי להתיישבות חקלאית בע"מ, פ"ד נו(6) 605, 615 (2004) (להלן: עניין גמליאלי); רע"א 1066/06 ארטד בע"מ נ' רונן, פסקה 4 (פורסם בבנו), 27.3.2006]. אלא שנחה דעתי כי המקרה שלפנינו נמנה על אותם מקרים המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה ואין בידי לקבל את טענות המשיב בהקשר זה. להלן יפורטו הנימוקים שהובילו אותי למסקנה זו.

8. סעיף 24 לחוק הבוררות קובע באלו מקרים רשאי בית המשפט לבטל פסק בוררות, כולו או חלקו, להשלימו, לתקנו או להחזירו לבורר:

"בית המשפט רשאי, על פי בקשת בעל-דין (בחוק זה – בקשת ביטול), לבטל פסק בוררות, כולו או חלקו,

- להשלימו, לתקנו או להחזירו לבורר, מאחת העילות האלה:
- (1) לא היה הסכם בוררות בר-תוקף;
  - (2) הפסק ניתן על ידי בורר שלא נתמנה כדין;
  - (3) הבורר פעל ללא סמכות או שחרג מהסמכויות הנתונות לו לפי הסכם הבוררות;
  - (4) לא ניתנה לבעל-דין הזדמנות נאותה לטעון טענותיו או להביא ראיותיו;
  - (5) הבורר לא הכריע באחד הענינים שנמסרו להכרעתו;
  - (6) הותנה בהסכם הבוררות שעל הבורר לתת נימוקים לפסק והבורר לא עשה כן;
  - (7) הותנה בהסכם הבוררות שעל הבורר לפסוק בהתאם לדין והבורר לא עשה כן;
  - (8) הפסק ניתן לאחר שעברה התקופה לנתינתו;
  - (9) תכנו של הפסק מנוגד לתקנת הציבור;
  - (10) קיימת עילה שעל פיה היה בית משפט מבטל פסק דין סופי שאין עליו ערעור עוד.

סעיף 26 לחוק הבוררות קובע סייגים לביטול פסק הבוררות:

- "(א) בית המשפט רשאי לדחות בקשת ביטול על אף קיומה של אחת העילות האמורות בסעיף 24, אם היה סבור שלא נגרם עיוות דין.
- (ב) לא יבטל בית המשפט את פסק הבוררות כולו, אם ניתן לבטלו בחלקו, להשלימו, לתקנו או להחזירו לבורר.
- "...

משילובן של הוראות סעיפים אלו ניתן ללמוד כי העילות המוזכרות בסעיף 24 לחוק הבוררות אינן מחייבות ביטול פסק הבוררות כולו, ועל בית המשפט להימנע מביטול פסק הבוררות כולו, ככל שיש בידו לבטל רק חלק מהפסק, להשלימו, לתקנו או להחזירו לבורר [ראו גם: סמדר אוטולנגי בודרות – דין ונוהל כרך ב' 1189 (מהדורה רביעית, 2005) (להלן: אוטולנגי); ישראל שמעוני אופק חדש בבוררות: דיני בוררות עם ערכאת ערעור 309 (2009) (להלן: שמעוני)]. מן העבר השני, ברי כי תחולתו של סעיף 26 לחוק הבוררות מותנית בהתקיימותה של עילה אחת לפחות מתוך העילות המנויות בסעיף 24 לחוק האמור. זאת ניתן ללמוד הן מנוסחו של סעיף 26 הנ"ל (שכותרתו "סייגים לביטול הפסק"), המפנה מפורשות לעילות הקבועות בסעיף 24 הנ"ל (שכותרתו "ביטול פסק הבוררות") והן מתכליתו של סעיף 26 הנ"ל, אשר נותן ביטוי למגמת המחוקק שלא לבטל פסק בוררות, אם ניתן לתת לו תוקף בדרך זו או אחרת [ראו: רע"א 8837/08 כהן נ' כהן (פורסם בנבו), 8.12.2008]; אוטולנגי, בעמ' 1194].

9. בענייננו קבע בית משפט השלום כי לא מתקיימת אף אחת מן העילות שלהן טען המשיב, המצדיקות את ביטול פסק הבוררות בהתאם לסעיף 24 [לחוק הבוררות](#). בית המשפט המחוזי אימץ מסקנות אלה, תוך קביעה מפורשת כי בפסק דינו של בית משפט השלום ניתן מענה עובדתי ומשפטי לכל טענות המשיב, לרבות הטענה בדבר "עיוות דין". יחד עם זאת, הורה בית המשפט המחוזי על התיקון האמור מתוך תפישה שהאיזון הראוי בנסיבות העניין מחייב להעניק למשיב הזדמנות נוספת לנהל את תביעתו. ואולם, נימוק זה הינו בעל אופי "ערעורי" ואין בו כדי להצדיק את התערבותו של בית המשפט המחוזי בפסק הבוררות משעה שנקבע כי לא קמה עילה לביטול פסק הבוררות מכוח סעיף 24 לחוק הבוררות. כלל ידוע הוא כי אין בית המשפט יושב כערכאת ערעור על פסק הבוררות [ראו למשל: [רע"א 1260/94 בן-חיים נ' חן, פ"ד מח\(4\) 826, 831-832 \(1994\)](#); עניין גמליאלי, בעמ' 616-617]. ההתערבות השיפוטית בפסק הבוררות הינה צרה ומוגבלת לעילות שהוגדרו בסעיף 24 [לחוק הבוררות](#), אשר פורשו על ידי בית משפט זה באופן מצמצם ודווקני [ראו: [רע"א 5991/02 גורצמן נ' פריד, פ"ד נט\(5\) 1, 9-10 \(2004\)](#); [רע"א 2237/03 אפרים שועלי בנין והשקעות בע"מ נ' המועצה המקומית תל מונד, פ"ד נט\(4\) 529, 542-543 \(2005\)](#); [רע"א 8941/06 עיריית חיפה נ' ב.מ. כרפיס דדו בע"מ \(פורסם בנבו\)](#), 4.11.2009] (להלן: עניין עיריית חיפה); אוטולנגי, בעמ' 985-986]. לנוכח ההלכה הנוהגת, אני סבור כי בנסיבות המקרה דנן לא היה מקום להתערבותו של בית המשפט המחוזי ולתיקונו של פסק הבוררות שעה שלא קמה עילה לביטולו, וכי היה על בית המשפט המחוזי להימנע מלהעדיף את שיקול דעתו שלו על פני שיקול דעתו של הבורר.

10. אני סבור כי יש לדחות את טענתו של המשיב באשר למשמעותו של התיקון [לחוק הבוררות](#). במסגרת התיקון [לחוק הבוררות](#) נוסף, בין היתר, סעיף 29ב, הקובע כי צדדים להסכם בוררות אשר התנו שעל הבורר לפסוק בהתאם לדין, רשאים להסכים כי ניתן לערער על פסק הבוררות, ברשות בית המשפט, אם נפלה בו טעות יסודית ביישום הדין אשר יש בה כדי לגרום לעיוות דין [ראו גם: עניין עיריית חיפה, בפסקאות 42-47 לפסק הדין]. על נסיבות המקרה דנן חל המצב המשפטי שקדם לתיקון [לחוק הבוררות](#) ואף המשיב אינו חולק על כך. כמו כן, אין בידי לקבל את טענת המשיב לפיה לנוכח התיקון האמור, על בתי המשפט לגלות "גישה גמישה יותר" בבואם לדון בבקשות לביטול פסקי בוררות אשר ניתנו טרם כניסתו של התיקון לתוקף. סעיף 29ב [לחוק הבוררות](#) קובע:

"(א) צדדים להסכם בוורות אשר התנו שעל הבורר לפסוק בהתאם לדין, רשאים להסכים כי ניתן לערער על פסק הבוררות, ברשות בית המשפט, אם נפלה בו טעות יסודית ביישום הדין אשר יש בה כדי לגרום לעיוות דין; ערער כאמור יידון בשופט אחד, ויחולו עליו ההוראות החלות על ערער לפני בית המשפט.

...

(ג) הוגש ערער לבית המשפט על פסק הבוררות, לא ייזקק בית המשפט לבקשה לביטול פסק הבוררות, והצדדים יהיו רשאים להעלות בערער טענות בעניין ביטול פסק הבוררות על פי אחת העילות שבסעיף 24 לחוק. (הדגשה שלי – י.ד.)

ניתן לראות כי אף בסעיף 29ב הנ"ל עצמו קיימת הבחנה בין האפשרות לערער על פסק הבוררות לפני בית המשפט לבין האפשרות לבקש את ביטול פסק הבוררות בהתאם לאחת העילות הקבועות בסעיף 24 לחוק הבוררות. אני סבור כי אין בתיקון לחוק הבוררות כדי להרחיב את תחולתן של העילות הקבועות בסעיף 24 לחוק הבוררות ואף לא לשנות את הפרשנות המצמצמת שניתנה להן על ידי בית משפט זה, כאמור לעיל [ראו גם קביעתי ברע"א 470/08 כרמל התפלה בע"מ נ' מדינת ישראל – משרד האוצר פסקה 45 (פורסם בנבו), 4.3.2010].

11. לנוכח כל האמור, לא מצאתי לנכון להידרש לטענותיו של המשיב בדבר התקיימותן של עילות שונות לביטול הסכם הבוררות. טענות אלה נידונו בהרחבה בבית משפט השלום ונדחו בשתי הערכאות הקודמות, אשר קביעותיהן מקובלות עליי.

12. אשר על כן, אציע לחבריי לקבל את הערער ולחייב את המשיב בהוצאות המבקש בסך 5,000 ש"ח.

ש ו פ ט

השופטת א' חיות:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, כ"ד באב התש"ע (4.8.2010).

א' חיות 54678313-749/10

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 10007490_W05.doc אב
מרכז מידע, טל' 02-6593666; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)